

FÉNYUGÁR

Evangéliumi hitebrazító és hirtélyítő folyóirat

Felelős szerkesztő: Dr. Farkas Mária diak. főtestvér. — Laptulajdonos: „Fébé” Evang. Diakonissza Nőegylet. — Megjelenik minden hó 1-én és 15-én. — Előfizetési ára: fél-évre 2 P 25 fillér, többes küldésnél 2 P. — Egyes szám 20 fillér. — A kiadásért felelős: Trauschenfels Elza, diakonissza főnöknő. Kiadóhivatal: Budapest, I., Hidegkúti-út 123/a.

TALÁLKOZTÁL-E JÉZUSSAL?

Husvét utáni gondolatok.

Luk. 24: 13–35.

Találkoztál-e Jézussal? Testi szemekkel látható alakjával, természetesen nem találkozhattál, de nem is ez a fontos. Az Emmausba menő tanítványok láthatták Őt testi szemeikkel, mikor hozzájuk csatlakozott az úton, de egyelőre hiábavaló volt ez a találkozás, mert nem ismerték meg Jézust. Ennek egyik oka bizonyára az is volt, hogy Jézus földi teste és föltámadott, megdicsőült teste közt volt valami különbség. De a legfőbb ok mégis az volt, hogy a tanítványok balgatagok és restszívűek voltak, nem volt bennök elég hit, hanem ehelyett kishitűség és kétely. Jézus beszédei, a próféták írásairól való bizonyágtétele, s végül a kenyér megszegése azonban megnyitották a tanítványok szemeit s akkor felismerték Jézust. De ekkor meg Jézus eltűnt a szemeik elől. Nem akarta, hogy csak az Ő testi megjelenése tartsa fenn a tanítványok hitét, s most már tudta, hogy erre nincs is szükség, a hit megmarad, há többé sohasem látják is Őt testileg, mert meg volt a lélekben való találkozás.

Igy kell neked is lélekben találkozni Jézussal, hit által teljes bizonyosságot szerezni afelől, hogy Ő föltámadt, él és hozzád is odacsatlakozik, amint járod az élet útját. Ott van Ő melletted mindig, de szemeid talán még nem nyitak meg ennek a meglátására. Nagypéntek és husvét különösen nagy alkalmak erre a felismerésre. A templomokban, az összejöveteleken mindenütt Jézus haláláról és föltámadásáról szolt az Ige. Ha Bibliádat olvastad, — s ha máskor nem, legalább ezekben az ünnepnapokban bizonyára olvastad — ott is ezekkel a nagy tényekkel találkoztál. De találkoztál-e magával Jézussal? Megszületett-e lelkedben az élő hit, amely összekapcsol Ő-vele? Nagy kár, ha ezt a drága alkalmat, az ünnepek alkalmát elszalasztottad. De nem helyrehozhatatlan kár. Jézus most is ott van melletted, bánd meg, hogy még föl nem ismerted, s engeddd, hogy megnyissa lelki szemedet erre a boldog felismerésre!

Alázatosság gyermekeink nevelésénél.

Alázatosság és nevelés szorosan együvé tartoznak. Alázatosság biztosít bennünket Isten jelenlétéért. »Magasságban és szentségben lakom, de a megrontottal és alázatosszívűvel is.« Mennyi vígasztalást ad mindnyájunk számára az a tudat, hogy maga Isten lakozik közöttünk. Nem vendég Ő övéi házában, hanem részt vesz a család minden dolgában. Ami máskülönben lehetetlen volna, — különösen a gyermeknevelés terén, — azt, ha alázatosságban élünk, — a hajlékunkban lakozó Mindenható jelenléte lehetségessé teszi.

Ha nem hiányzik belőlünk az alázatosság, úgy el kell ismernünk gyermekünknek a bűn által megromlott állapotát. Ez meg fog őrizni attól, hogy azt gondoljuk, Isten segítsége nélkül is felnevelhetjük gyermekeinket. Meglátjuk, hogy nem nevelés, hanem újjászületés, nem megjobbulás, hanem megújulás a helyes alap.

Alázatos szülő sohasem tartja gyermekét angyalnak. A megromlott természet, amit magunknál épen úgy, mint gyermekünkknél láthatunk, megtanít, arra, hogy ne testben dicsekedjünk.

Az alázatos szülőt Isten megőrzi attól, hogy gyermekéből bálványt csináljon. Hányszor tér korán sírba a bálványozott gyermek. Ha szívünkben alázatosság uralkodik, akkor lesz kellő türelmünk legnehezebben kezelhető gyermekünk iránt is és nem leszünk vele szemben igazságtalanok. Alázatosság tanít meg arra, miként tehetnénk életét amennyire lehetséges, napsugarassá.

Alázatosság következménye, ha

nem sértődünk meg, amikor mások figyelmeztetnek gyermekeink hibájára. Vannak szülők, akik ezt nem tudják elviselni. Hálásaknak kell lennünk a figyelmeztetésért. Alázatos szülő idegenek ajka által jobban megismerheti gyermekét, mert hiszen a gyermek a szülők jelenlétében másképen viselkedik és a szomszéd éles szeme világosabban lát, mint a szülőké. Vigyázz nagyon, hogy gyermeked nevelésénél ne légy elbizakodott.

Sokan helytelenítik azt, amikor szülők gyermekeiket a világban előrevinni akarják. Ez balgaság! Elsekélyesedik a nemzet, ha a szülők nem igyekeznek gyermekeik javát előmozdítani. Ez az igyekezet csak akkor válik bűnössé, ha elvon az isteni céltől. Aki azonban gyermekét mindenáron helytelenül akarja magasra juttatni, Istennel nem törődik, akaratát nem tudakozza, az meg fogja tapasztalni, hogy Isten maga gondoskodik arról, hogy a fa évig ne növekedjék. Ettől az istenkísértéstől helyes példaadás által megőrizhetjük gyermekeinket.

Stilling J.-nek második házasságából született gyermeke 21 éves kora dacára tanulmányaival semmit sem haladt. Édesapja azt írja róla: »Könnyelmű, felszínes lénye arra az elhatározásra juttatott, hogy egyetemi tanulmányait félbeszakítsam s minthogy a tanuláshoz semmi kedve sem volt, gazdasági iskolába adjam be, ahol a gazdaságtanból jó kiképzést nyert. Itt azután szorgalmas emberré lett.« Egészen bizonyos, hogy ez az édesapa számára, aki maga egyetemi tanár, nem volt könnyű. De Isten akaratát tartotta szemelőtt és fiának a java előbbrevaló volt előtte saját terveinél. Alázatos volt és nem szegyenült meg.

Alázatosság őríz meg a zúgoló-
dás bűnétől, amikor Isten gyer-
mekeinket nehéz, számunkra ért-
hetetlen úton vezet. Milyen ne-
héz volt Ábrahámnak az út Mo-
riáig. Alázatosság adott néki erőt
ahoz, hogy egyetlenével engedel-
mesen járjon azon az úton, me-
lyen előtte és utána még senki
sem járt.

Vannak szülők, akiknek nehéz
utakat kell gyermekeikkel meg-
tenniök. Nehéz, ha gyermekünk
beteg, még nehezebb a vak, vagy
süketnéma s legszomorúbb a
gyengeelméjű gyermeket nevelni.
Ilyen nehéz úton zúgolóadás nél-
kül járni csak alázatosságú szü-
lő tud, de az ilyen szülő meg is
fogja tapasztalni, hogy Isten mel-
lette áll és Az, aki a keresztet
vállára helyezte, segít hordozni is
azt.

Ha a szülők alázatosak, akkor
gyermekeiket is azzá nevelik s ha
szükséges, nem riadnak vissza a
megaláztatástól sem. Isten nevelé-
se is abból indul ki, hogy meg-
aláz.

Alázatosság biztosítja leginkább
Isten áldását, Isten módszere az,
hogy áldó keze épen a lekisebbek
felé fordul. Isten az alázatossá-
gát körülveszi kegyelmével, mint
paizzsal és semmi jóban nem lát
hiányt.

Igy vezessen bennünket gyer-
mekeink nevelésénél az alázatos-
ság. Annak az árnyékában növe-
kedjenek gyermekeink, ezt plán-
táljuk szíveikbe, mert: »Ő az alá-
zatost megtartja.« Jób. 22:23.

»Bízzál... az Urban, mert az
Urnál van a kegyelem és bőséges
nála a szabadítás!«

TÜRELEM.

A türelem nem tétlen hallgatás csak,
Mely hordja azt, mit nem kerülhet el,
Nem gyöngesége önön-akarásnak,
Melynek nehéz úton kell menni fel;
Nem bús lemondás, mellyel tán beéred,
Mert ellenállás úgyis mitsem ér,
A türelem nem fáradt, renyhe élet,
Mely napról napra csak sóhajtvá él!

A türelem erő, mely győzedelmes,
Az utat tudja, ismeri a célt,
Oly bátorság, mely mindig engedelmes,
Habár a szívet tüske tépi szét.
Mit Isten ád, a terhet elfogadja,
Nem roskad össze, vállain viszi,
Az élet harcát bátran megragadja,
S a kezdett pályát be is végezi.

A türelem a harc között is béke,
Öröm, mit szenvedés el nem temet,
Tavaszi, amelynek őszre sincsen vége,
Bátorság, mely áldozni is szeret.
Nem önkedvéből lett övé a pálya,
Azért panasz-szót ajka mégse szól,
Őt terhe minden reggel úgy találja
Erősen, bátran, elkészülve jól.

Keresztültörve, bár seb borítja vérbe',
Fájó sebet csendesesen bétakar,
Az utat járva már a célt elérte:
Csak azt akarja, mit az Ur akar.
Nem fárad el, hogy higgyen és szeressen,
Bár tűnjék minden s törjön szerteszét, —
Majd megpihen, ha egykor ott a
[mennyben
Eléri azt, amit itt lenn remélt.

Ford.: Vargha Gyuláné.

Egy élmény.

Kora reggel egy úr lépett be az
irodámba. Ismert nyomdának volt
az utazója s néhány könyvet szer-
zetett volna nálam elhelyezni. Bes-
szélgetni kezdtünk. Elmondta,
hogy számára teher az élet. Ma
itt van, holnap ismét máshol. Rö-

viden szólva: nincs otthona. Szeméből a békesség utáni vágyat olvastam ki.

Pár napot kellett még a városban töltenie. Meghívtam hozzánk vacsorára. »Óh, ha nékem ilyen csendes otthonom lehetne! Minden este bezárnám az ajtót, hogy a világ lármája be ne hatolhasson« mondotta. Elbeszélte élete történetét. Hajótörött. Isten csodája, hogy még él. Csoda? Igen, valóban csoda. Régen szebb napokat látott. Jól jövedelmező állása, csodaszép felesége volt, aki miatt sokan irigyelték. — Az asszony otthagya. Boldogságának vége lett. Családi élete tönkrement, reménye szétfoszlott. Végezni akart az életével.

Revolvart vásárolt magának, lakásának ajtaját bezárta, a gyilkos pisztolyt homlokára szorította. — Meghalni!

Hűvös esti levegő érintette lázas arcát. Csoda történt. Egy kép állt lelke elé. Kicsiny gyermek volt újra otthon, a szülői házban. Szülei kegyes, istenfélő emberek voltak, akik esténként térdenállva könyörögtek gyermekük lelke üdvéért. És most sok-sok esztendő után — amikor elhatározta, hogy búcsút mond ennek a világnak — csodálatosan elé állt a kép: szülei könyörögnek gyermekük lelkéért, imádkoznak érte — a kis Palijukért.

Mintha magasabb hatalom tartotta volna vissza, keze elengedte a fegyvert, nem volt elég ereje ahoz, hogy az utolsó nyomást megtegye.

Napjainkban egyre több szó esik a gyermeknevelésről. Könyvek, folyóiratok bőségesen osztogatják tanácsaikat. Kétségtelenül van közöttük hasznos és jó is. De egy áll előttem, az, amit legkevés-

bé emlegetnek, az az egy, ami minden nevelésnek koronája kelletne, hogy legyen: a gyermek lelkét az örökkévalóság számára menteni meg. Bár adhatna az Ur sok imádkozó szülőt.

Sohasem barátságtalan.

A háziasszony egész nap keményen dolgozott. Nem csoda, ha estére fáradt és kedvetlen volt. Végre elkészült minden. Ma sehogyan sem haladt a munka előbbre. Tulajdonképen kedve sem volt hozzá, sóhajtva, nyögve sürölte kis konyhájának a padlóját. Halkan nyílt az ajtó s kisleánykája lépett be rajta. Csendesen leült az asztal mellé és várt. Az anya egy szót sem szólt, attól félt, hogy gyermekéhez barátságtalan lesz. A kislány némán figyelt, végre megszólalt: »Anyám, én még nem láttalak téged barátságtalan arccal.« Ez a néhány szó átjárta az asszony lelkét. A kicsi felsóhajtott. »Szomorú már máskor is voltál, de az régen volt. Ugy-e, most nem vagy az, Anyám?« Az asszony elszégyelte magát. Letette a munkát, karjaiba zárta gyermekét és szívébe újra béke és öröm költözött.

„Látta-e már a Megváltót?”

Hervadt arcú asszony ült velem szemben a nagy pályaudvar várótermében. Mellette két sápadt, fáradt gyermek. Különös, szoborszerű arca volt ennek az asszonynak, — tanácstalanul nézett maga körül. Valami lehet a lelkén, amitől szabadulni szeretne. — A gyermekek a fejüket az asztalra hajtva, aludtak. Az asszony ölében jól megtömött kékításkát

TUDAKOZZÁTOK AZ IRÁSOKAT!

Május 1. Gal. 4:1–26. I. Pét. 3. Mikor eljött az időnek teljessége, Isten elküldte Szent Fiát a földre. S minden ember életében eljön egyszer az időnek teljessége, vagyis Isten ideje, mikor az Ő Szent Fiát megnyilatkoztatja az előtt az emberi lélek előtt. A galaciabeliek előtt is megnyilatkozott Krisztus a Pál apostol igehirdetése által. Bizonyára te hozzád is szólt már az Ige, s fölhívott, hogy fogadd el Krisztust. Elfogadtad-e már? Vagy ha elfogadtad, elfogadtad-e teljesen? Szabaddá tehetted-e már, nem csak a bűntől, hanem a törvénytől is, s egészen a kegyelem talajára állíthatott-e?

Május 2. Gal. 5:1–10. I. Pét. 4:1–11. Semmiféle külső szertartás nem vezet el bennünket a Krisztusban való életre, még ha az a legszentebb szertartás is, a keresztség, vagy az úrvacsora. Egyedül csak hit által lehet mienk az üdvösség, az új élet, minden áldásaival, és pedig a megfeszített és föltámadott Krisztusban való hit által. Ne bizzunk hát semmi másban és senki másban, csak Őbenne!

Május 3. Gal. 5:11–26. I. Pét. 4:12–19. Hogy meg van-e benned a hit által való új élet, azt könnyen megítélheted magad is, meg mások is, ha megvizsgáljátok, hogy milyen lelki gyümölcsök mutatkoznak az életben. Azok-e, amelyek a 19–21. versekben vannak felsorolva, vagy azok, amelyek a 22. versben olvashatók? De ne felejtjük, hogy a karácsonyfára is lehet szép, piros almákat és sárga narancsokat aggatni, de azok mégis hamis gyümölcsök, amelyek nem annak a fának az élő nedveiből fakadtak. Ne igyekezzél magadat külsőleg szép erényekkel fölékesíteni, (úgy sem fog sikerülni) hanem engedd, hogy a Szentlélek hitet ébresszen benned, s annak gyümölcsei legyenek ezek a jó tulajdonságok, mert akkor természetesek és igazak.

Május 4. Gal. 6:1–8. Zsolt. 23. Két ellentétes parancsnak látszik, ami a 2. és az 5. versben van kifejezve, pedig a keresztyén életben csodálatosképen összeegyeztethető. A hívó keresztyén nem önmagának él, hanem azt nézi, hogy hol lehet szolgálatára embertársainak és segít azoknak terhé hordozni. A maga számára pedig semmit sem követel mástól, hanem

hordozza panasz nélkül, sőt örömmel a maga terhéért. Nélken tudja, hogy az ő terhé is, meg a felebarátjé is odaviheti hittel Krisztushoz, aki erőt ad mindennek az elhordozására.

Május 5. Ján. 10:12–16. I. Pét. 2:21–25. Ján. 14:1–6. Ef. 2:4–10. Milyen kimondhatatlan áldás rejlik abban, hogy Krisztus nemcsak Tanító, hanem Megváltó, nemcsak megmutatta nekünk az utat az üdvösséghez, hanem Ő maga lett Uttá. Meghalt értünk és helyettünk, s kereszthalálában nyújtja nekünk azt az erőt, amelyet, ha hittel megragadunk, követhetjük az Ő nyomdokait.

Május 6. Zsolt. 4. I. Pét. 5. A bűn nyugtalanra tesz, lelki békességünket megzavarja, imádságainkat eredménytelenné teszi. De aki bűnbántal és hittei közeledik Istenhez, azt Ő meghallgatja, lelkébe békességet ad, megmutatja néki orcájának világosságát s örömmel tölti meg a szívét.

Május 7. Gal. 6:9–18. II. Pét. 1. A hitnek egyik gyümölcse a másokkal, különösen pedig a hívő testvérekkel való jótétemény. A lelki gyümölcs sohasem érdem. Akiknek az élete hitből fakadó lelki gyümölcsöket terem, azok semmi másban nem dicsekesznek, csak Krisztus keresztségében. Számukra a világ megfeszítettet, s így nem félnek haragjától, nem keresik elismerését. Ők is megfeszítettettek a világnak, nem kívánják annak gyönyöreit, élvezeteit, mert jobbakat találtak. Békesség és irgalmasság az ő osztályrészük.

Május 8. Ef. 1:1–14. II. Pét. 2:1–11. Isten a világ teremtése előtt kiválasztott bennünket és eleve elhatározta, hogy minket gyermekeivé fogad a Jézus Krisztusban, hogy ezt az Ő kegyelmes határozatát úgy viszi véghez, hogy Szent Fiának vére árán megvált bennünket a bűn rabságából, hogy az evangélium hirdetése által nekünk tudtut adja, hogy egybeszerkeszt bennünket a Krisztusban, s megpecsétel az Ő Szentlelkével. Mindezt eleve elhatározta, s te, emberi lélek, mernél-e ellenállni Isten kegyelmes akaratának? Hajolj meg előtte és fogadd el!

Május 9. Ef. 1:15–23. II. Pét. 2:12–22. Az igazi Anyaszentegyház az, amelyiknek Krisztus a feje, s az

egyháztalok azok, akik hit által egybe vannak kapcsolva a Fővel. Csodálatos szervezet ez, amelynek határait nem lehet külsőleg, emberi szemekkel és mértékekkel meghatározni. Aki hozzá tartozik, az bizonyos benne, hogy hozzátartozik, mert Isten megvilágosította értelmének szeméit, amellyel felismerte Istennek csodálatos üdvterveit, amelybe őt is beleillesztette. S megvilágosított értelmével fölismeri a többi tagokat is, s egybeköve érzi magát velők Krisztusban.

Május. 10. Ef. 2:1—10. II. Pét. 3:1—10. Bár Isten eleve elválasztott bennünket a maga számára, mégis bűnben születünk, s hosszabb, vagy rövidebb ideig mindnyájan az engedetlenség útjain jártunk. Vajjon te, aki ezt olvasod, nem jársz-e még te is ezen az úton? Nem ismeresz-e magadra abban a képben, amelyet az első három vers rajzol? Ne állj meg ennél, hanem menj tovább. Isten, az Ő nagy irtalmasságában, megváltott, és ha elfogadod kegyelmének ezt a nagy ajándékát, megelevenít, átvisz az új életbe, s képessé tesz, hogy azokban a jócselekedetekben járj, amelyeket elkészített számodra. Ingyen ajándék az, nem a te érdemed, fogadd el alázatos szívvel.

Május 11. Ef. 2:11—22. Esaiás 40:26—31. »Emlékezzetek meg«, ez arra figyelmeztet, hogy sohase felejtsetek el, hogy bűnösök vagyunk, s Isten kegyelméből ragadt ki bennünket a veszedelméből, amelybe sodort volna bennünket a bűn. De ez a megemlékezés ne vonjon bennünket lefelé, hanem legyen ösztönzés a folytonos előhaladásra. Nem magunknak kell ezt végeznünk, Krisztus mindent elvégzett, de nekünk hit által lépésről-lépésre rá kell lépnünk azokra a területekre, amelyeket Ő megszerzett számunkra.

Május 12. Ján. 16:16—23. I. Pét. 2:11—20. Ján. 12:20—26. I. Ján. 4:9—14. A szeretetnek Isten a forrása; minden szeretet Őbelőle indul ki. S mivel Ő ezt a szeretetet legbővebben, legteljesebben Jézusban árasztotta ki, és tette nyilvánvalóvá, mi is csak a megfeszített és feltámadott Krisztus által meríthetünk ebből a szeretetből és adhatunk másoknak. Az út erre nyitva van, Isten az Ő Szentleke áltai a Golgota keresztjéhez hí és vonz

bennünket. Oh, engedjünk ennek a vonzásnak!

Május 13. Zsolt. 5. II. Pét. 3:11—18. A zsoltáríró nagyon világosan felismeri, hogy Isten a bűnt gyűlöli, s hogy azoknak, akik az Ő orcáját keresik kegyelmet ad. Őelötte, az Ő-testamentum gyermeke előtt azonban még nem világos az, hogy Isten a bűnt elválasztja a bűnöstől, a bűnt gyűlöli, de a bűnöst szereti. Ez a nagy igazság csak Krisztus kereszthalála által lett világossá, mert ott a Golgotán találkozott legszemléletőbben Isten igazsága és Isten kegyelme. Ott értjük meg, hogy a mi bűnös ő-emberünk megítéltetett, de hogy hit által feltámad bennünk az új-ember, s Isten bűneinket háta mögé vetve, teljes kegyelemmel vesz bennünket körül. Uj emberé lettél-e már?

Május 14. Ef. 3:1—12. Joel. 1. Isten üdvtervében minden fontos mozzanat akkor következik be, mikor elérkezik »az idők teljessége.« Mikor az emberi bűnök tetőpontra hágtak, akkor érkezett az özönvíz, de ugyanakkor az Istennel járó Noénak csodálatos megmentése. Mikor a pogány bűnök ismét erőt vettek az egész emberiségen, akkor érkezett el Ábrahám kihívása, s a tőle származott zsidó nép kiválasztása. S mikor a kiválasztott nép is eltávozott Istentől, akkor történt a megváltás nagy munkája, s egyúttal annak az eddig rejtve tartott titoknak kinyilvánítása, hogy Isten nem csak a zsidókat választotta ki, hanem a pogányok közül is mindazokat, akik az Ő kegyelmét elfogadják. Pál apostol volt ennek az első hirdetője, s ő nagy hálaadással végezte ezt a szolgálatot. Nekünk is szolgált evvel a hirdással, elfogadtuk-e?

Május 15. Ef. 3:13—21. Joel 2:1—18. Pált nem riasztja vissza az örvendetes izenet hirdetésétől az, hogy emiatt üldöztetést és nyomorúságot kell szenvednie. Előszóban, írásban, imádságai és étellel erről tesz bizonyosságot. Olvasd el úgy ezt az ő csodálatos imádságát, hogy azok közé számítsd magadat, akikért ez elhangzott, mert Isten Szentleke azért helyezte ezt belé a Szentírásba, hogy a jövendő nemzedék számára is érvényes legyen. Enértem is szól, teértem is. Meghallgattatást nyerhetett-e már tereád vonatkozólag?

Vargha Gyuláné.